

[Holger Eriksen.]

for de, der skal vurdere jorden og sørge for, at den, der får sin jord eksproprieret, får fuld erstatning, må naturligvis tage med i betragtning, hvad en sådan ejer ville komme af med i afgift, hvis salget foregik i den frie handel. Det vil altså sige, at hvis man bestemmer, at der ikke skal betales afgift af disse erstatningsbeløb, må de fastsættes væsentligt lavere, end hvis der skal betales afgift af dem, og derfor bliver slutresultatet nøjagtigt det samme.

Endelig skal jeg nævne bemærkningerne om, at man ikke må hindre flytning, derved at man indkasserer en kapitalgevinst ved et salg og dermed stiller vedkommende, der skal købe en tilsvarende ejendom, dårligere, når han flytter et andet sted hen. Jeg ved, at det er blevet fremhævet meget stærkt i agitationen, men det falder jo fuldstændig til jorden, når man fastholder den kendsgerning, at ved almindeligt salg bliver der ikke betalt nogen afgift. Derfor er det kun teori, det har intet med praksis at gøre.

Jeg kan derfor ikke se, at der i denne betænkning er fremført noget som helst, der virkelig har betydning, imod de lovforslag, der her er tale om, og jeg skal på mit partis vegne anbefale de to af finansministeren stillede ændringsforslag og anbefale lovforslagene i deres helhed til gennemførelse.

Peter Larsen: Arbejdet med jordlovsforslagene har desværre bekræftet, at de af regeringen opstillede forudsætninger ikke er overholdt. Jeg tænker på det væsentligste problem, nemlig den nationale sikring af jorden. Her har man ikke benyttet den pause, der er opstået i markedsforhandlingerne, til en virkelig overvejelse af og forsøg på at indpasse dette i en praktisk jordreform. Jeg tænker dernæst på lovforslagenes rent erhvervspolitiske karakter, og jeg tænker endelig på viljen til at forhandle, den vilje som i realiteten har vist sig ikke at eksistere, og det til trods for, at oppositionen erkender, at der er store problemer, der bør løses i denne forbindelse. Vi har ikke alene tilsagt vor forhandlingsvilje, men vi har også fremsat vore tanker om, hvordan disse problemer kan løses, uden at det får de uheldige virkninger, regeringens lovforslag indebærer.

Venstre beklager, at det har formet sig sådan, at regeringen trods stærk protest fra meget store kredse i befolkningen og fra betydelige kredse inden for erhvervslivet vil føre sagen frem til endelig afgørelse på det foreliggende grundlag. Alt dette afslører klart, at det alene er politiske mål, man stræber efter at opnå. Det er ofte fremhævet — også af den højtærede statsminister — at det navnlig er de store fisk, man vil ramme, men påstanden holder ikke for en nærmere prøvelse. De store er der jo meget få af. Jordfordelingen i Danmark er ret god; bortset fra enkelte meget store ejendomme er jorderne fordelt på de mange hundredtusinder parceller og bedrifter, og det er med andre ord dem, man er ude efter. Det bør i hvert fald stå helt klart for hele befolkningen, at regeringen med disse love ønsker at kontrollere, at administrere og at afgøre forholdene for disse mennesker. Det er en ny og skarpere linje, der her anlægges, og jeg vil meget betvivle, at denne linje er i overensstemmelse med dansk mentalitet og indstilling.

Regeringen søger nu i mangel af bedre argumenter at berolige befolkningen med, at det slet ikke er så galt, som vi andre fremhæver og peger på; man vil administrere lempeligt, man vil søge at tilgodese alle berettigede ønsker, og man vil dispensere på så mange områder som muligt. Jeg fristes i denne forbindelse til at spørge: hvorfor så alle disse indgreb, når man kan løse problemerne på en anden og mere frisindet måde og uden at lægge de hindringer i vejen for erhvervslivet, som her tegner sig i kølvandet af de fremsatte lovforslag?

Det er også betegnende, at vi i udvalget ikke har modtaget de saglige argumenter, der er i stand til at underbygge de af regeringen fremsatte påstande. Tværtimod må vi erkende, at der er alt for mange uklare punkter tilbage, og det beviser, at sagen på nuværende tidspunkt langtfra er moden til endelig vedtagelse. Det er mit hovedindtryk, at den største del af befolkningen er enig i dette synspunkt.

Regeringspartierne har ikke formået at bortlede den store og berettigede angst, der råder i meget store kredse af erhvervslivet, og når man fra den side har anvendt hårde og stærke ord om regeringens jord-